

Особливо ретельно аналізують повноту і своєчасність, одержаних із поточних рахунків підприємств у банку, встановлюють шляхом зустрічної і взаємної звірки даних банківських виписок із рахунками підприємств.

Д.О. Кроніковський, канд. тех. наук, доц., м. Київ, Національний університет харчових технологій

Т.А. Говорушко, доктор екон. наук, проф., м. Київ, Національний університет харчових технологій

СИНХРОНІЗАЦІЯ КОНТРОЛІНГУ ТА МЕНЕДЖМЕНТУ

До сучасного розуміння поняття «контролінг» еволюціонувало концептуально[1, 2]. Нині контролінг асоціюється з системою управління підприємством. Необхідно проаналізувати підґрунтя еволюційного розвитку контролінгу. Важливо встановити відмінності між сучасним контролінгом та менеджментом, а також з'ясувати їх структурну та інформаційну взаємодію.

Проведений аналіз дозволяє нам констатувати, що контролінг є своєрідним механізмом саморегулювання на підприємстві, який забезпечує зворотний зв'язок у контурі керування. Він не замінює управління, а лише переводить його на якісно новий рівень. Тому варто розглядати контролінг як інтегруючу й координуючу систему. Служба контролінгу не визначає що планувати, а радить, як і коли варто планувати.

Таким чином успіх організації досягається за допомогою визначення цільових векторів, тобто кількісного вираження рівня, якому має відповідати той чи інший показник та встановлення стратегічним відділом причинно-наслідкових зв'язків таким чином, щоб при поєднанні стратегічних цілей організації в єдину систему, досягнення однієї з них створювало прогрес у досягненні іншої. З точки зору методологічної структури системи контролінгу, то вона включає етапи збору інформації, зокрема кількісного та

якісного характеру. Після цього відбувається зведення вхідної інформації до однієї площини для подальшої обробки за методами та алгоритмами, які закладені в системі контролінгу. Після обробки за базами знань відбувається формування загального висновку, що формується у відповідності до діагностованої ситуації та процесуального аналізу (когнітивних карт). І тільки після цього інформація подається в систему менеджменту для її врахування (рис. 1).

Основна відмінність контролінгу від менеджменту полягає в тому, що контролінг управлінську функцію не виконує, управлінських рішень не приймає. Він забезпечує методичну й інструментальну базу для підтримки основних функцій менеджменту: планування, контролю, обліку й аналізу, а також оцінки ситуації для прийняття управлінських рішень. Контролінг, на нашу думку, – це біокібернетична система підтримки управління та менеджменту в цілому, що є своєрідним механізмом саморегулювання на підприємстві, який забезпечує зворотний зв'язок у контурі управління.

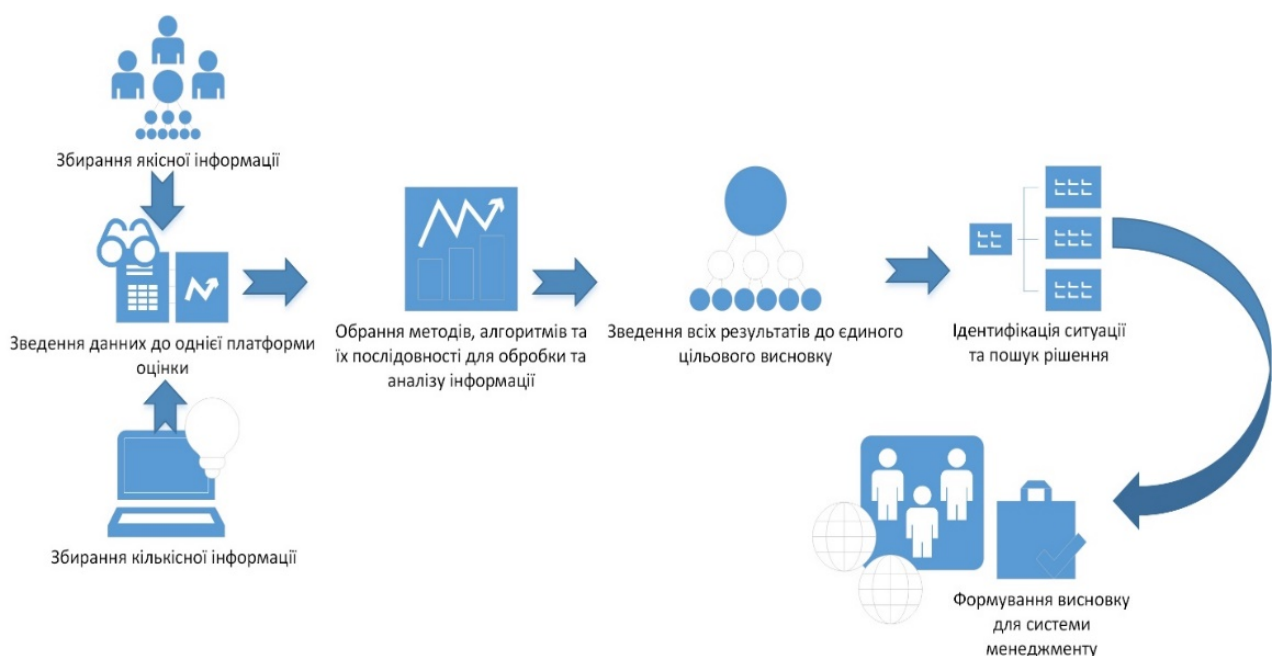

Рис.1. Методологічна структура роботи контролінгу

Він не замінює управління, а лише переводить його на якісно новий

рівень. В подальшому необхідно розглянути механізми запровадження контролінгу на вітчизняних підприємствах, проаналізувати проблеми, які при цьому виникають та запропонувати рішення щодо їх нівелювання.

Список літератури: 1. Хан Д. Планирование и контроль. Стоимостно-ориентированные концепции контроллинга / Д. Хан, Х. Хунгенберг : [пер. с нем. ; под ред. Головача Л. Г., Лукашевича М. Л. и др]. - Финансы и статистика, 2005. – 928с. 2. Манн Р., Контроллинг для начинающих / Р. Манн, Э. Майер.— М.: Изд-во «Финансы и статистика», 2004. — 301 с.

О.О. Куліш, студентка НТУ «ХПІ», Харків

Н.Б. Токар, ас. НТУ «ХПІ», Харків

ОБЛІКОВА ОЦІНКА СУМНІВНОЇ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTI ТА ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ РЕЗЕРВУ СУМНІВНИХ БОРГІВ

Дебіторська заборгованість, як частина оборотного капіталу підприємства, відіграє важливу роль у господарському обороті. Вона дозволяє довести до логічного завершення операційний цикл, тобто здійснити реалізацію продукції, робіт та послуг, залучити покупців шляхом надання відстрочення платежу в умовах обмежень для реалізації продукції. Але через несвоєчасну сплату заборгованості (або несплату взагалі) в період кризових ситуацій загострюються взаємовідносини між суб'єктами реального сектору економіки, зростає питома вага дебіторської заборгованості серед інших активів підприємства, в наслідок чого погіршується фінансовий стан. Все це може призвести до банкрутства та ліквідації підприємства.

Саме тому проблеми регулювання оптимального обсягу дебіторської заборгованості та режиму її інкасації, визначення умов для визнання сумнівної заборгованості є актуальними на теперішній час. Вирішення цих питань надасть змогу покращити рівень та якість обліково-аналітичної інформації для прийняття антикризових управлінських рішень.

Таким чином, метою роботи є дослідження обліку сумнівної та безнадійної дебіторської заборгованості з урахуванням норм Податкового